pannud ning, Jummalat omma tiggeda ámma hinge eest palludes, sedda aega odata, mil Jummal isse sedda rasket koorma temma peält piddi árrawereta-ma. — 13 aastaid ta piddi sedda risti kandma, sest ám ei árkand úlles omma pattounnest, ei oskand silmad lahti tehha, et olleks sanud omma súddame ja hinge wigga nähha ning Jummala käest pühha Waimo abbi palluda, et olleks sanud selle kurja hinge waenlasse wasto woitelda ja temmast woimust sada. Jah, se waene hing ei sanud ommad pattud tunda, et temma kül saggedaste pühhas koias ja laual käis, ning seäl silmakirjaks ommad pattud tunnistas, kül Jssanda ihho ja temma pühha werd pattude-andeksandmisseks wasto wõttis, agga unnustas, et se, kes kõlwatumal wisil sõõb Jssanda ihho ja joob temma werd, isseennesele iggawest hukkatust sõõb ja joob! — Árra minne siis armas luggeja millalgi kirriko ja weel wähheminne Jummala armo laual muud kui et sa olled ennesele ommad pattud ilma kawwalust tunnistand, et olled neid selle nouga kahhetsenud, Jummala käest abbi ja joudo palluda, neid ka mahhajätta; jah, pallu Jummalat Jesusse Kristusse nimmel, siis saad sa temma lábbi ommas nõddrusses täit woimust, ja hoia ennast selle walle mõtte eest, et sa olleksid jo sellepárrast õige ja jummalakartlik mees, et saggedaste kirrikus ja laual käid, waid tunnista omma waggadust ja jummalakartust úlles selge ja puhta armastusse lábbi liggimeste wasto, ja isseárraniste nende wasto, kellega sa ellad úhhes maias, ning olled nendega úhhendud lihha ja werrega! — Agga katsugo ka monne luggeja járrel, olgo ái ehk ám, olgo wáimees ehk minnia, kas ep olle ehk sesammasuggune túlli ja riid maias túhja kurja mõtte párrast — kui se on nenda, siis árra unnusta tehha, kui kirriko ehk laual lähhäd, mis praego so meletulletasin, ja hoia seks ka neid Jssanda sanno ommas súddames, mis wagga Joannes meile kulutab 1 ram. 4 peat. 7 s.: „mo armad, armastagem teine teist, sest armastus on Jummalast, ja iggaúks, kes armastab, se on Jummalast sündinud ja tunneb Jummalat!“ —

Kas sa hallastad ka waeste peäle?

Olgo kül, et mitto innimessed selge hallastusse ja armastusse párrast wäeste peäle armo heitwad ja neid aitwad, ilma selle peäle mõtlematta, mis púhha kirri meile útleb: „kes waestele annab, se laenab Jehowale!“ siiski same sedda mittokorda nähha, et Jummal innimeste head tööd jo siin ellus õnnistamatta ei jätta, mis teie, armad luggejad ka praego kuulda sate. —

Penjam Kasfel, úhhe rentniko poeg, kellel Sakkamaal Elguti küllas úks tallokoht numa peäl olli, käis wägga sure holega kolis, nenda et temma südda wägga